

εδάγκωνε πεισματικά έως τὸ αἷμα τὰ δάχτυλά του.

— Μωρὲ φέρε μου τὴν τσάγκρα! ἐρέκαξεν ἔξαφνα μανιωμένος· φέρε μου τὴν τσάγκρα νὰ τοῦ πιῶ τὸ αἷμα.

Ἐκίνησα νὰ πάω νὰ φέρω τὴν τσάγκρα. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ὑπομονὴ ἐκεῖνος. Μὲ πλατεῖα βήματα, δρασκελώντας τὸ κατὰστρωμα σὰν τρελλός, ἔφτασε πρῶτος στὴν κάμαρη, ἄρπαξε τὸ σκουροτούφεκο καὶ ἀπὸ τὴ σκάλα, χωρὶς νὰ σημαδέψῃ τὴν ἀναψὲ στὸ πουλί.

Ἐνας ξερὸς χτύπος ἀκούστηκε καὶ τίποτ' ἄλλο. Ὁ κόκορας ἔπεσε ἀλλὰ δὲν ἔπιασε τὸ καψούλι. Ἐπαγώσαμε τότε ὅλοι μας. Κακοσημαδιὰ στὴν κακοσημαδιὰ· ὅλα ἀνάποδα ἐπήγαιναν σήμερα! Ἄν ἔπιανε τὸ ντουφέκι, ἂν ἐσκοτωνόταν τὸ πουλί, ἐτελείωνεν ἐδῶ ἡ κακοσημαδιὰ καὶ δὲν εἶχε δρόμο γι' ἄλλοῦθε. Τώρα ὅμως γι' ἄλλοῦθε ἔσερνε. Καλὰ τὸ εἶπεν ὁ καπετὰν Κρεμύδας· ἢ στὸ καράβι ἢ στὸ σπίτι μεγάλο κακό θέ νὰ γένη! . . .

Στὸν ξερὸν ἐκεῖνο χτύπο ἡ κουκουβάγια ἐπέταξε τώρα. Ἀλλὰ δὲν ἐπέταξε μακριὰ νὰ φύγῃ, νὰ χαθῇ ἀπὸ μπροστά μας· ἐχαμοπετοῦσε πεισματικά περιγύρα στὴ γολέτα, σχίζοντας τὸν ἀέρα μὲ τὰ ψαλιδωτὰ φτερά της σφυριχτά, σὰν γοργοκάραβο τὴν ἡσυχὴ θάλασσα κ' ἔξαφνα ἐκαθόταν στὸ ξάρτι καὶ στυλώνοντας τὸ κορμὶ ἀνάμεσα στὰ ὀρθὰ φτερά, μὲ τὸ στήθος ὀλοφούσκωτο καὶ τὸ λαιμὸ χωμένον στοὺς χονδρούς ὤμους, ἔρριχνε ξαφνικὰ μία στριγγιὰ καὶ ἄγρια φωνὴ ποῦ μᾶς ἐπάγωνε τὸ αἷμα.

— Κουκουβάου! . . . κουκουβάου, βάου! . . .

Τώρα ὁ ἥλιος ἦταν βασιλεμμένος καὶ δὲν ἔβλεπε στὴ δύση παρὰ σύγνεφα αἵματοβαμμένα καὶ κατακόκκινον αἰθέρα ν' ἀνεβαίνῃ σὰν ἀναλαμπὴ μεγάλης πυρκαϊᾶς καὶ νὰ χωνεύῃ ἀνεπαίσθητα μέσα στὸ γαλάζιο χρῶμα τ' οὐρανοῦ. Πέρα στὸ Τσιρίγο ὁ Νότος σὰν καλὸς πρωτομάστορας, ἐτελείωσε τὸ τέμπλο του σωριάζοντας σύγνεφα θεοσκοτεινά καὶ ἀνώμαλα σὰν γάλαρα ἀπὸ μολυβόπετρα στὴ βάση, ἔπειτ' ἀνοιχτώτερα γαλαζοβαμμένα, στὴν κορφή καταγάλαζα καὶ ἀπάνω στὰ κυματιστὰ χεῖλη, στοὺς πύργους καὶ τίς πολεμίστρες, ἔχυσε σὰν χρυσικός πλατὺ γαϊτάνι ἀπὸ καυτό χρυσάφι κ' ἓνα ἄλλο ἀποπάνω κατάργυρο καὶ κατάκορφα, στέμμα του κ' ἐμβλημα του πολυτίμου, ἔβαλε τὸν ἀσπερίτη νὰ λάμπῃ μὲ γαλήνη καὶ θεότητα ὑπέροκλη, σὰν ὕμνος τῆς πλάσεως ὀλάκερης. Καὶ πίσω ἀπὸ τ' ἀεροκάμωτο αὐτὸ τείχος, ἐτόξευεν ὁ μαργιόλος ἄνεμος κάθε στιγμὴ σπηλιάδα σὲ σπηλιάδα τὸν ἄνεμο, καρτερῶντας τὴν κρίσιμη στιγμὴ νὰ χυθῇ καὶ αὐτὸς σφάμελος καὶ νὰ ταράξῃ τὰ σύμπαντα.

(Ἐπεταὶ συνέχευσι)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ¹

Διήγημα Μανουκίου Γιοκά.—Μετάφρ. Ν. Ἐπ.

Ἐν τούτοις ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τοῦ Φάρκα ἤρσεκεν εἰς τὸν Βαρτζαὶ ὁλοὲν περὶσσότερον. Ἦρχισε νὰ θαυμάζῃ τὴν ὄνειρῶδη ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τῆς· ἐξετίμησε τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας τῆς, τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς τῆς, ἤρχισε νὰ λατρεύῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, τοὺς βαθεῖς ἐκεῖνους ὡς ἡ ἄβυσσος ὀφθαλμοῦ.

Ὅ,τι κάμνη ἡ τύχη εἰς μίαν ὥραν, δέν το κάμνουν χρόνια ὀλόκληρα. Μίαν ἡμέραν εἰς τὸ τραπέζι ὁ Φάρκας ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Βαρτζαὶ καὶ τῆς Ἰλόνκας, διηγήθη ὅτι εἰς ἱερεὺς διαμαρτυρούμενος, πρὸ πολλοῦ συλληφθεὶς ὑπὸ πειρατῶν, εἶχεν ἐσχάτως ἀπελευθερωθῆ ὑπὸ τοῦ ναυ-

Μετὰ τὸν χορὸν
(Ἐντυπώσεις Ἀποκρηάτικαι)

άρχου Νοῦγερ. Ἡ εἰδήσις προήρχετο ἐξ Ἀμστελδοάμου, προσέθεσε δὲ ὁ Φάρκας ὅτι οἱ γονεῖς καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἀτυχοῦς ἱερέως κατόκουν εἰς ἓν χωρίον ἐκεῖ πλησίον.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Βαρτζαὶ καὶ ἡ Ἰλόνκα ἐγένιναν ἄφρανοι· ἐπανευρέθησαν δὲ καὶ οἱ δύο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως.

«Καὶ ὅμως δὲν εἶχαμε δώσει ραντεβού!» εἶπεν ὁ Βαρτζαὶ, βλέπων ἐρχομένην τὴν Ἰλόνκαν.

Ἡ κόρη προσέφερε μέρος τῶν χρυσῶν αὐτῆς κοσμημάτων εἰς τὴν πτωχὴν γυναῖκα. Ὅμοιως καὶ ὁ Βαρτζαὶ εἶχε στείλει χρήματα εἰς τὸ Ἀμστελδοάμον, προσέθεσε δὲ 300 χρυσᾶ νομίσματα εἰς τὰ τριάκοντα τὰ ὅποια εἶχε φέρε· ἡ Ἰλόνκα.

Ἡ νεῦνις ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπὸ εὐχα-

ρίστησιν καὶ θλίψασα τὰς χεῖρας τοῦ Βαρτζαὶ τῷ εἶπεν:

«Εἶσαι εὐγενὴς καρδιά!»

Ὁ Βαρτζαὶ ἠσπάζθη τὴν λευκὴν χεῖρα τῆς κόρης καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἱερέως, εὐτυχῆς διὰ τὴν καλὴν εἰδήσιν καὶ τὰ δῶρα τὰ ὅποια εἶχε λάβει, εὐτυχῆς μέχρι τῶν μυχιαϊτάτων τῆς ψυχῆς τῆς, εἴλκυσε πρὸς ἑαυτὴν τοὺς νέους καὶ ἐπιθέσασα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, τοῖς ἀπήγγειλε τὰς εὐχάς, τὰς ὁποίας λέγουσιν εἰς τοὺς μνηστευομένους.

Ἐπέστρεψαν κρατούμενοι ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ὅλοι ὅσοι τοὺς συνήντων καθ' ὁδόν, ἔλεγαν «Τί ἔμμορφο ζευγάρι!»

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν ἐμνηστεύθησαν ἐπισήμως, φαντάζεσθε δὲ πλέον τὴν χαρὰν τοῦ γηραιοῦ Πέτκη. Οἱ γάμοι θὰ ἐγένοντο μετὰ ἕξ ἐβδομάδας.

*

Σεῖς ὅλοι, ὅσοι εἰσθε ὠραῖοι καὶ ἀγαθοί, σεῖς ὅλοι ὅσοι ἔχετε καλὴν ψυχὴν, ὠραῖους ὀφθαλμούς καὶ γλυκόλαλον στόμα, προσέλθετε εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν πανήγυριν.

Ὁ εἰσερχόμενος σήμερον εἰς τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ Πέτκη, πρέπει νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ φύγῃ πρὸ δύο ἐβδομάδων τοῦλάχιστον. Ἡ ἀμαξία του θὰποζευθῇ καὶ θὰ λυθῇ, ὁ ἀμαξιάτης του θὰ μεθυσθῇ, παρακλήσεων δὲ καὶ ὑποσχέσεων καὶ ἀπειλῶν καὶ βίας ἐν ἀνάγκῃ θὰ γίνῃ χρῆσις διὰ νὰ μείνῃ, ἐὰν θελήσῃ νὰ φύγῃ· ἂν δὲ φύγῃ, θὰ συλληφθῇ ἀπλοῦστατα.

Πανηγυρίζουν τὸν γάμον τῆς ὠραίας Ἰλόνκας, τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς τοῦ γηραιοῦ αὐθέντου. Ὅλοι τὴν εἶχον ζητήσῃ εἰς σύζυγον καὶ δὲν τὴν ἔδωσαν εἰς κανένα, ἕως οὗ ἐζήτησε τὴν χεῖρά τῆς ὁ ὠραιότερος, ὁ ἰσχυρότερος, ὁ πλουσιώτερος τῶν γαμβρῶν, ὁ Λουδοβίκος Βαρτζαὶ.

Ἄς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος πᾶσαν μέριμναν σήμερον καὶ ἄς ὑπάγωμεν νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὴν ἑορτὴν, ἡ ὅποια δίδεται πρὸς τιμὴν τοῦ καλοῦ ζεύγους.

Ὡ, πῶς ἠγάλαξε καὶ ἐγέλα φαίδρῶς τὸ πλῆθος εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας, τῶν ὁποίων οἱ τοῖχοι μόνον σῶζονται σήμερον! . . . Οἱ συνδαιτυμόνες, κατ' ἀναριθμήτους σειράς, κάθηνται εἰς τραπέζας μακράς. Φοβερὸς ἀντηχεῖ τῆς παροινοῦς εὐθυμίας των ὁ ἀλαλητός, — ὅταν ἐξαίφνης διακόπτεται ὑπὸ πενθίμου σιγῆς. . . Κάποιος θάποθάνῃ, σκέπτονται οἱ συνδαιτυμόνες.

«Ἄς πῖωμεν εἰς ὑγείαν τῆς ὠραίας νύμφης!» κρᾶζει φωνὴ χαρμόσυνος καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς αἰθούσας ἀκούονται εὐχαὶ περὶ εὐτυχίας καὶ ἡ χαρὰ ἐπανερχεται, κύπελλα χρυσᾶ συγκρούονται πρὸς κύπελλα ὡς ξίφη πρὸς ξίφη, καὶ ἀνωθεν ἀναδίδεται ἡχηρὰ συναυλία ἀπὸ σάλπιγγας καὶ αὐλοῦς καὶ τιλίγκας.

Ποῖος ἀγαπᾷ ἀκόμη σήμερον τὴν τι-

¹ Ἴδε σελ. 53.